

Column: Leunen tegen het beeldscherm

Mentaal verzuim, daar was ik altijd ontzettend goed in. De krant brengt het wel als iets heel nieuws, en de term zelf is ook wel nieuw. Maar ik heb mijn hele arbeidzame leven, eigenlijk tot en met vandaag, ongelooflijk vaak mentaal verzuimd. Zelfs nu ik geen werkgever meer heb en het mentaal verzuim langzaam in dementaal verzuim dreigt over te gaan, ga ik er mee door. Mentaal verzuim, kortom, is eigenlijk het enige dat ik ongelooflijk goed beheers.

Ik heb het ook altijd heel goed gedaan, blijkt nu. In de krant staat dat de mentale verzuimer uren naar het beeldscherm staart of tegen de koffie-automaat hangt. Maar de echte mentale verzuimer laat niets merken. Die werkt gewoon door, is er alleen met zijn hoofd niet bij. Zo een was ik. Ik weet zeker dat op de wereldkampioenschappen mentaal verzuim ik bij de eerste tien zou eindigen.

En ik verdeelde de koek eerlijk: niet alleen mijn werkgever kreeg de volle laag, maar ook mijn gezin, de mensen op fuiven en feestjes, de dames en heren mededronkaards in de kroeg: allemaal proberen ze al jaren vergeefs te herstellen van mijn mentaal verzuimoffensief.

Als ik iemand interviewde dacht ik na over hoe het was geweest met mijn vriendin, de afgelopen nacht. Stelde ik plannen op voor de volgende reis naar enig buitenland. Probeerde ik me te herinneren hoe die smakelijke wijn ook alweer heette.

Soms dacht ik zelfs aan onderwerpen voor volgende columns – ik weet niet zeker of dat mentaal verzuim was, maar in ieder geval was ik ergens anders dan waar ik was: bij iemand op de koffie voor een informatief gesprek over het een of ander.

Als ik het stukje moest tikken, dacht ik ook van alles behalve het stukje. Soms merkte je toch iets van mijn verzuim: als ik ineens tegen iemand naast me zei dat je bij die en die winkel heerlijke dun gesneden bottarga kon krijgen. Of wanneer ik ineens opstond en een rondje over de redactie, door het gebouw of over het industrieterrein liep. Of een collega vroeg of hij nog een nieuwe mop had gehoord. Of zelf die nieuwe mop vertelde. Ik maakte er zelfs een gewoonte van een nieuwe mop aan tien of twaalf collega's individueel te vertellen, de tekst steeds verfijnd en bijschavend. Intussen dacht ik, ras-mentale verzuimer die ik was, aan iets anders. Dat de meisjes er vandaag weer lekker bijliepen, zoiets.

En natuurlijk staarde ik ook wel eens naar het beeldscherm. In een poging me te herinneren waar ik eigenlijk mee bezig was. Of leunde ik toch tegen het koffiezetapparaat, vooral als ik even niets beters te doen wist dan de gedachten te laten gaan over hoe het verder moest in de tuin en met de kinderen en met de wereld.

Tegenwoordig staar ik wel eens naar het koffiezetapparaat en leun ik tegen het beeldscherm.

Een veeg teken.